

Arrest

nr. 182 793 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gelet op het faxbericht van 20 oktober 2016 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.02.2016 werd ingediend door:

Naam: D(...)

Voornaam: F(...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar inkomsten legt de referentiepersoon een attest vanwege het OCMW van Schaarbeek dd. 02.02.2016 en een attest vanwege het OCMW van Machelen dd. 25.04.2016 voor. Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon vanwege januari 2014 tot op heden een leefloon ontvangt. Echter, aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij op dat de bestreden beslissing zonder handtekening is genomen.

Het middel luidt als volgt:

« Pris du vice de forme substantiel tenant en l'absence de signature de l'acte attaqué.

Il n'est pas contestable que l'acte attaqué ne comporte aucune signature, ni manuscrite, ni électronique. N'y figurent que la mention de sa date : «Te Brussel op 04.07.2016».

Or, en l'absence d'une signature apposée, la requérante n'est pas en mesure l'auteur de la décision, quelle est sa qualité et s'il avait le pouvoir de la prendre.

La personne habilitée à prendre la décision attaquée doit signer celle-ci à la main ou la signature doit correspondre au prescrit de l'article 2 et suivants de la loi du 9 juillet 2001 fixant certaines règles relatives au cadre juridique pour les signatures électroniques et les services de certification, ce qui n'est manifestement pas établi en l'espèce

A cet égard, Votre juridiction a eu l'occasion de rappeler que : « La doctrine reconnaît à la signature manuscrite la double fonction d'identification du signataire et celle de l'approbation du contenu du document signé par celui-ci, et qu'une troisième fonction découle de l'usage du papier comme support de la signature : le papier a pour propriété que toute modification ultérieure de l'acte eût être remarquée, et contribue ainsi à l'intégrité du contenu de l'acte » (C.C.E. arrêt n° 97.170 du 14 février 2013 – cfr. J. DUMORTIER et S. VAN DEN EYNDE, « la reconnaissance juridique de la signature électronique » (traduction libre du Neerlandais), Computerrecht 2014, p. 187).

Rappelons aussi que « Les administrés n'ont pas à subir les conséquences des carences ou des fautes de gestion de l'administration et, dans un Etat de droit, il appartient à l'administration de faire en sorte que son service public fonctionne correctement.... » (Civil Bruxelles, 5 avril 1996, Justel JB40358-1)

Force est donc de constater qu'en l'absence de signature de l'auteur de l'acte, la décision entreprise est entachée d'un vice de forme substantiel, de telle sorte qu'elle doit être annulée. »

2.1.2. Verzoekende partij stelt dus dat er op de bestreden beslissing enkel staat “Te Brussel op 04.07.2016” maar geenszins een handtekening waardoor niet voldaan is aan de substantiële vormvoorschriften.

Ter zitting van 13 oktober 2016 wordt de verzoekende partij erop gewezen dat de bestreden beslissing uit twee bladzijden bestaat, waarbij de eerste pagina inderdaad eindigt met “Te Brussel op 04.07.2016”, en waarbij de tweede bladzijde vervolgt met de vermelding “Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie – M. V. – Attaché”, waarbij ook haar handtekening is weergegeven.

Teneinde de verzoekende partij toe te laten standpunt in te nemen over deze vaststelling werd de verdere behandeling van de zaak uitgesteld tot 27 oktober 2016, op welke datum de verzoekende partij heeft gesteld zich te gedragen naar de wijsheid wat het eerste middel betreft.

2.1.3. Nu vaststaat dat de bestreden beslissing wel degelijk een handtekening draagt, de verzoekende partij dit heeft kunnen vaststellen en zij geen verdere grieven ontleent aan de mogelijks onvolkomen betekening van de bestreden beslissing, moet het eerste middel worden verworpen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

« Pris de la violation des articles :

- 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs*
- 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,*

ainsi que du principe de bonne administration de soin et de minutie,

et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.

L'acte attaqué est motivé par l'absence de revenus suffisants dans le chef de la mère de la requérante, en ces termes : « [...] ».

S'il n'est pas contestable en effet que les revenus de la mère de la requérante consistent en une allocation fournie dans le cadre dur, régime d'assistance sociale, à savoir : une aide du C.P.A.S. de

Schaerbeek puis de Machelen, il convient cependant de souligner que Madame D. a fourni à l'administration communale de Machelen, à charge de la transmettre à l'Office des Etrangers, une copie de son contrat de travail à durée indéterminée conclu le 27 avril 2016 (cfr annexe : pages 6 et 7).

Or, il ressort clairement de la motivation de l'acte attaqué que cette pièce n'a aucunement été examinée ou - a tout le moins - prise en considération par l'administration, ce en violation manifeste du principe de bonne administration de soin et minutie.

S'il est exact que l'article 40ter §2, al. 2, 1er de la loi du 15 décembre 1980 stipule qu'il est requis que la personne qui ouvre le droit au regroupement familial « dispose de moyens de subsistance stables, suffisant et réguliers », cela n'implique nullement que ces revenus doivent nécessairement être propre au regroupant lui-même : « En effet, ces revenus peuvent également provenir d'autres personnes, telles que la requérante elle-même in casu, à condition que la partie requérante prouve que le regroupant dispose effectivement de ceux-ci » (CCE 14 juillet 2014, arrêt 126996 ; CCE, 29 juillet 2015, arrêt 150.168 ; CCE 24 juillet 2014, arrêt 127.352 ; CCE 21 mai 2015, arrêt 146315 ; CCE 20 août 2015, arrêt 151.113 ; CCE 30 septembre 2015, arrêt 153.722)

Comme le souligne le Conseil du Contentieux des Etrangers dans son arrêt n° 160.902 du janvier 2016, il suffit donc que le regroupant « dispose » des revenus, de telle sorte qu'en excluant la prise en compte des revenus du regroupé » la partie défenderesse ne se prononce nullement sur la question de savoir si l'épouse du requérant dispose, c'est-à-dire jouit, des revenus perçus par celui-ci et par lesquels il est censé contribuer aux charges du ménage, en vertu de l'article 221 du Code Civil » d'où annulation de la décision car non correctement motivée notamment quant à la portée du terme « dispose ».

Il convient de souligner à cet égard que la prise en compte des revenus du regroupé est expressément admise par la jurisprudence de la Cour de justice des Communautés européennes lorsqu'il s'agit de la libre circulation des citoyens européens et des membres de leur famille. La Cour considère en effet que les termes "disposent" de ressources suffisantes devaient être interprétés en ce sens que les citoyens de l'Union aient la disposition de telles ressources, sans que cette disposition comporte la moindre exigence quant à la provenance de celles-ci, ces dernières pouvant être fournies, notamment, par le ressortissant d'un pays tiers (Arrêt ALOPKA, C86/12 du 10 octobre 2013, point 27- Arrêt SINGH, C-218/14 du 16 juillet 2015, point 74).

Dans son arrêt 166.218 du 21 avril 2016, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé à cet égard que - même sous le régime de l'article 40ter (regroupant belge sédentaire) - les revenus du regroupé doivent pouvoir être pris en considération : « De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken.... »

Traduction libre :

Le Conseil rappelle que dans l'article 40ter de la loi sur les étrangers aucune exigence ne peut être trouvée quant à la provenance des moyens de subsistance dont le citoyen belge doit disposer... ».

Il s'ensuit qu'en l'espèce la motivation de l'acte attaqué est inadéquate et dès lors non compréhensible par son destinataire au regard des principes généraux qui président à l'action administrative.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider à maintes reprises, « Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer la compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lagasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier des décisions dans le pouvoir d'appréciation derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (F. Tiberghien et B. Las serre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERJVLANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que : « Le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même a-t-il été considéré par cette même juridiction que : « la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la

motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'Etat, S.A SMET-JET, n ° 41.884 du 4 février 1993).

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué - en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers - doit se voir annulé. »

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster, een meerderjarige derdelander, heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, zoals van toepassing in casu, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop [3 de Belgische onderdaan]3 bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De gemachtigde heeft vastgesteld dat de aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat de referentiepersoon, i.e. de moeder van verzoekster, een leefloon ontvangt en deze uitkering, omdat ze deel uitmaakt van het aanvullend bijstandsstelsel, niet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoekster betwist het voorgaande niet maar betoogt dat zijzelf een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft neergelegd in het kader van de aanvraag, en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of met dit stuk rekening werd gehouden. Zij verwijst verder naar rechtspraak waaruit blijkt dat de voorwaarde dat de referentiepersoon moet beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten niet uitsluit dat rekening wordt gehouden met de eigen inkomsten van de aanvrager.

De verwerende partij stelt daar in haar nota tegenover dat het betoog van verzoekster feitelijke grondslag mist nu uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat de bestaansmiddelenvereiste moet worden onderzocht in functie van de Belgische onderdaan, zodat niet over de inkomsten van de aanvrager zelf moest worden gemotiveerd.

In casu kan de verwerende partij worden gevolgd. Immers, volgens de hierboven weergegeven bepalingen kunnen de bloedverwanten in neergaande lijn die 21 jaar zijn of ouder, slechts worden beschouwd als familieleden van een Belg indien zij ten laste zijn van de referentiepersoon. Het spreekt voor zich dat in die omstandigheden de inkomsten van de verzoekende partij zelf niet kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag. Zij moet immers aantonen dat zij ten laste is van haar moeder, en niet omgekeerd. Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in casu bijkomend moest motiveren over het arbeidscontract van verzoekster, of dat zij één en ander op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. De verwijzing naar de rechtspraak doet aan deze vaststelling geen afbreuk, nu deze betrekking heeft op gevallen waarbij de voorwaarde van het ten laste zijn, zoals in het onderhavige geval, niet aan de orde is.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS